

του. Κατασκοπεύει κοιτάζοντας ἀχόρτα-
γα μέσ' ἀπὸ τὰ φύλλα, φλογισμένος μὲ
πόθο θανάσιμο, μὲ μῖσος ἀκαταμέτρη-
το. Καί, ἀφοῦ καλοκοιτάξη, φεύγει
γοργά.)

ΤΡΙΣ. (Γυρίζει μὲ μιὰ κραυγή, παρατώντας τὴν
'Ιζόλδη.)

Νά! τὸ λυκόπουλο! ἔτριξε τὰ δόντια!

ΙΖΟΛ. Ὅχι, Τριστάνε! Ὀνειρο βλέπεις! Μεῖνε!

Ὁ ΕΡ. Γιέ μου! Ἡ καρδιά σου, βλέπω, ἀνατρομάσσει
μὲ κάθε ὄνειροφάντασμα. Ποῦ τρέχεις;
Κάτι ἄλλο πρέπει νὰ φοβᾶσαι, κι ὄχι
τᾶγρίμι ἐκεῖνο! Ἐγὼ πηγαίνω· καὶ εἶθε
νὰ δώσῃ ὁ Θεὸς νὰ ζήσω, ὡς νὰ μπορέσω
τὴν πιὸ γλυκεῖα παρηγοριὰ νὰ φέρω
σ' ἐσᾶς: γιὰ σέ, γυναίκα! γιὰ σέ, νέε!
Καὶ εἶθε νὰ λυώσῃ στὸ νερὸ τῆς κρήνης
τὸ μαγικὸ βοτάνι ποῦ σᾶς δένει!

(Φεύγει ἀριστερά.)

ΤΡΙΣ. Ἰζόλδη μου, ἀδερφή! Τὸ σωστὸ λόγο
θὰ μᾶς πῆ μόνη ἢ ἀλάθευτη καρδιά μας.
Ἔλα, κ' εἶσαι ὅλη ἀποσταμένη· τόσο
χλωμή, ποῦ μὲ τρομάζεις! Τώρα, πρέπει
νὰ ξεκουράσῃς τὸ μορφο κορμί σου....

ΙΖΟΛ. Μέσ' στὴν καρδιά μου ἔχω ἓναν κόμπο μαῦρο
ἀπὸ κακὰ μαιντέματα....

ΤΡΙΣ. Εἶν' ὁ σπόρος
τᾶγιου θυμοῦ ποῦ ξεπετάει βλαστάρι
στὰ τρυφερά σου στήθια. Μὴν τὸ θρέψῃς!
Ὁ ὕπνος ἄς σέπραῦνη. Κουρασμένος
εἶμαι κ' ἐγὼ· μὲ μάργωσεν ἡ ζέστη.
Θέλω νὰ πέσω κάτου ἀπ' τὴ φτερούγα
τοῦ ἥσκιο ποῦ προχωρεῖ, καὶ νὰ μὲ πάρῃ
ὁ γλυκὸς ὕπνος, ἐδῶ, στὸ πλευρό σου.

(Σφίγγει τὴν Ἰζόλδη στὴν ἀγκαλιά του,
καὶ τὴν ὀδηγεῖ πρὸς τὴν καλύβα. Ψι-
θυρίζει, σὰ νὰ τὴ νανουρίζῃ:)

Κοιμήσου! κ' ἡ μορφή σου εἶν' ἄσπρο κρῖνο·
τὰ μάτια σου δυὸ γιούλια εἶναι κλεισμένα.
Γέρνει τὸ δελι· κι ὁ ἥλιος χρυσαυτύνει
τὸλόμορφο κορμί σου μὲ ἀρμονία.

ΙΖΟΛ. (Ἐτοιμάζοντας κλινάρια μ' ἀνθισμένα
κλαριά καὶ χόρτα, λέγει σὰ νὰ σιγοτρα-
γουδάῃ, μὲ τὸν ἴδιο ρυθμό:)

Τᾶγιόκλημα τὸν πρῖνο περιζώνει
σφιχτὰ στὴν ἀγκαλιά του,
καὶ γύρω του πλεγμένο ὄλο ψηλώνει
στὸν πόθο τῆς ζωῆς καὶ τοῦ θανάτου.
Στὰ ἔρωτικά φιλιὰ του
παίρνει ζωὴ, δίνει ζωὴ τὸ ταίρι·
μ' ἂν ἔρθῃ σκληρὸ χέρι
τὸ φύλλο νὰ μαδήσῃ ἀπὸ τὸν κλώνο,
μὲ μιὰ κραυγὴ θλιμμένη,
μονάχα μ' ἓναν πόνο,
τὸ γλυκὸ ταίρι ἀχώριστο πεθαίνει.

ΤΡΙΣ. Τί ὥραϊα ποῦ ξέρεις τὰ γλυκὰ τραγούδια,
ποῦ τραγουδοῦσα στὸν καλὸν καιρὸ μας!
Οὐράνια προσταγὴ νὰ τὰ συνθέσω
μὲ πρόσταξε, σὰν πηγαινέσες καβάλλα
στάλογο στάσπρο, κ' ἔβλεπες στὸ δάσος

τᾶγιόκλημα τὸν πρῖνο νᾶγκαλιάζῃ,
καὶ λόγιαζες πὼς εἶταν ἐκεῖ μέσα
κρυμμένος ὁ καλὸς σου. Τὰ δικὰ σου
χείλη τὰ ξαναλένε τώρα, κ' εἶναι
σὰν τὴν ἄρπα τὴν ἴδια, ἅμα τὴν κρούῃ
ἓνας ἀνασασμός... Ἡ κόμη θᾶναι
προσκέφαλο γιὰ σένα... Σὰν ἀδέρφια
θὰ κοιμηθοῦμε εἰρηνικά. ..Θὰ βάλω
γυμνὴ τὴ σπάθα ἀνάμεσα στους δυὸ μας,
σκουτάρι καὶ σφραγίδα αὐτῆς τῆς ὥρας,
ποῦ ἀγνόητη στὸν κόσμον δὲν ἐστάθη....

(Σέρνει τὸ σπαθὶ ἀπὸ τὸ θηκάρι, καὶ
τὸ ἀπιθώνει καταγῆς. Ἡ Ἰζόλδη γέρ-
νει στὸ κλινάρι, στηρίζοντας τὴν κεφα-
λὴ σὲ μιὰ στοίβα φύλλα. Ὁ Τριστάνος
κάθεται, καὶ ὕστερα ξαπλώνεται, ἀπὸ τὸ
ἄλλο μέρος, ἀργὰ-ἀργὰ στὸ κατώφλι
τῆς καλύβας. Ἀνάμεσα στους δυὸ εἶναι
τὸ σπαθί.)

Καὶ ἀπὸ τὰ μυρωμένα κορφοβούνια
ἡ ὥρα κυλάει, καὶ ἡσυχία μενεξεδένιο
ρίχνει στὸ πρόσωπό σου....

(Ἐμπρὸς ἀπλώνεται ἡσυχίος ἀνάλαφρος,
στὸ βάθος ὁμῶς γλυκοφέγγει ἀκόμα τὸ
ρόδινο δελι.)

ΙΖΟΛ Δὲ σαλεύει

φύλλο, πνοὴ δὲν πνέει....

ΤΡΙΣ. Λάμπουν τὰ οὐράνια
σὰ δαχτυλίδι μὲ ζαφείρια.... Ἀκούω
τὸν ἀλαφρό σου ἀνασασμό.... ὦ! Ἰζόλδη!

ΙΖΟΛ. Τριστάνε μου!....

(Στάλλο φύλλο τελιώνει) **Μεταφρ. Ν. ΠΟΡΙΩΤΗΣ**

»» ΨΥΧΗ ««

Ἄσπρη ψυχὴ ποῦ πόνεσες!
Σὲ κάποιον τόπο ἠλιοφωτον
τὸ ξέρω πὼς γεννήθηκες.
Κι ὥρια λαλοῦσαν γύρω σου πουλιὰ
κι ὥρια λουλούδια σκόρπιζαν
μοσκοβολιά.
Κι ὡς μέλισσα ἐσὺ τρύγησες
ἀπὸ τὸ φῶς κι ἀπ' τὴ φωνὴ
κι ἀπὸ τὸ μύρο,
κ' ἐπλάσες μιὰ κερήθρα ἐσὺ
καὶ μέσα κλείστηκες.
Μὰ ξένο χέρι, διμέ, σοῦ χάλασεν,
ὄνειροπλάνταχτη ψυχὴ,
τ' ὅτι ἔστοροῦσες.
Καὶ χάλασε τὸ χέρι τὸ βασιλεῖο σου
καὶ σ' ἄγγιξε τὸ χέρι κι ἀνατρίχιζες.
Ποῦ πᾶς ψυχὴ; στάσου ψυχὴ!
Ὅϊμένα,
φρίκη καὶ τρέλα ἀπάνω σου
περνοῦνε ἀνταμωμένα.

ΚΛΕΑΡΕΤΗ ΔΙΠΛΑ